

Литвинчук Оксана*к.філос.н., доц.**Державний університет «Житомирська політехніка»*<https://orcid.org/0000-0002-5370-1674>**Імплементация в українське законодавство
міжнародних стандартів щодо питань гендерної рівності**

Анотація. Обґрунтовано фундаментальні аспекти щодо розвитку законодавства України з питань гендерної рівності в контексті імплементації міжнародних стандартів. Зауважено, що складовою подальшої модернізації національного законодавства держави має стати постійна адаптація нормативно-правового середовища до сучасних викликів та потреб суспільства. Це передбачає не лише удосконалення чинних правових актів, але й впровадження нових, що враховуватимуть соціокультурні трансформації.

Аргументовано, що модернізація національного законодавства повинна сприяти створенню прозорого, справедливого та адаптивного правового середовища, що відповідає потребам сучасного суспільства. Проаналізовано діяльність провідних міжнародних організацій з питань забезпечення гендерної рівності.

Розроблено рекомендації на основі проведеного дослідження щодо практичного впровадження міжнародних стандартів гендерної рівності в національне законодавство.

У дослідженні використано методи індукції, дедукції, історичний, діалектичний, порівняльний метод та логічний.

Ключові слова: міжнародне законодавство з гендерної проблематики; українське законодавство з гендерної проблематики; гендерна рівність; гендерні стереотипи; гендерна дискримінація.

Вступ. В останнє десятиліття проблематика гендерної рівності набула неабиякої актуальності. Більшість країн світу впроваджують законодавчі механізми для забезпечення соціальної рівності між чоловіками та жінками, тому що саме держава відіграє визначальну роль у формуванні та реалізації гендерної політики, створюючи механізми для досягнення рівних прав та можливостей у всіх сферах життєдіяльності.

Хоча в Україні, як і в більшості країн світу, ухвалюються закони, спрямовані на захист прав жінок, проте вони досить часто порушуються. Даний дисбаланс призводить до падіння соціального статусу. Нерозв'язані проблеми гендерної дискримінації породжують розходження між спробами закріплення принципів гендерної рівності на законодавчому рівні та реальними соціальними процесами.

Держава впроваджує широкомасштабні реформи, скеровані на модернізацію діяльності всіх державних структур відповідно до найкращих міжнародних практик та європейських стандартів. Важливо створити соціальні і політичні умови для реалізації прав і можливостей жінок у всіх сферах суспільного, особистого та трудового життя, що, насамперед підсилює потребу вдосконалення законодавства, спрямованого на подолання гендерної дискримінації та забезпечення рівних можливостей.

Аналіз основних досліджень та публікацій. Вагомий внесок у дослідження гендерних питань та реалізацію різноманітних аспектів гендерної політики зробили науковці різних галузей суспільних наук: М. Білинська, О. Бойко, Г. Герасименко, В. Гошовська, І. Демченко, О. Забужко, О. Іваненко, К. Карпенко, М. Канавець, Н. Лаврінченко, К. Левченко, О. Луценко, Л. Лобанова, А. Малюга, Т. Марценюк, Т. Мельник, В. Мироненко, Н. Нижник, М. Рубчак, Л. Смоляр О. Синчак та інші.

Однак, не зважаючи на широке коло існуючих наукових напрацювань, проблема формування та розвитку міжнародних стандартів із питань гендерної рівності потребує подальших досліджень. Недостатньо обґрунтованими залишаються питання розвитку міжнародних стандартів щодо забезпечення гендерної рівності, а також їх практичне впровадження в національне законодавство України.

Методологія дослідження. Наукова розвідка ґрунтується на сукупності загальних та спеціальних методів наукового пізнання, що використовувалися комплексно з метою обґрунтованості повноти знань і виваженості висновків. Методи індукції та дедукції були використані для систематизації та узагальнення досвіду в галузі законодавчих аспектів гендерної проблематики як на міжнародному, так і на вітчизняному рівнях. Порівняльний метод використано для виявлення спільних та відмінних рис у нормативних правових положеннях щодо гендерної рівності в міжнародних правових нормах. Історичний метод дозволив розглянути виникнення, становлення та функціонування законодавства щодо принципу

гендерної рівності через призму часу. Діалектичний метод використовувався для аналізу різноманітних наукових позицій, що стосуються гендерної дискримінації. Логічний метод був використаний для теоретичного узагальнення отриманих результатів та аргументації висновків.

Формулювання мети статті. Мета наукового дослідження полягає в обґрунтуванні фундаментальних аспектів щодо розвитку законодавства України з питань гендерної рівності в умовах імплементації міжнародних стандартів, що є важливою складовою подальшої модернізації національного законодавства країни.

Виклад основного матеріалу з повним обґрунтуванням результатів. Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» встановлює принцип паритетного становища обох статей у всіх сферах суспільства. Цим законом був сформований національний механізм для гарантування рівних прав і можливостей для обох статей, а також встановлено заборону на дискримінацію за ознакою статі. Даний закон визначає забезпечення однакового правового статусу для чоловіків та жінок надає рівні можливості в усіх сферах суспільного життя [2].

Упровадження соціально-гендерних підходів у роботу владних органів (центральної, місцевих) – ключовий момент для розвитку справжньої демократії в Україні. Інтеграція концепції гендерної рівності в державну та місцеву політику, як складової соціальної справедливості, гарантує соціальну та гендерну чутливість, враховуючи інтереси та потреби всіх громадян. Ідея соціальної справедливості та гендерної рівності полягає в забезпеченні рівних можливостей для обох статей незалежно від їх соціально-економічного статусу, фізичних характеристик, статі, віку, етнічного походження чи національності. Важливо забезпечити однаковий доступ до програм та ресурсів, а також сприяти вихованню в суспільстві неприйняття гендерної дискримінації.

Україна активно впроваджує ініціативи з подолання гендерних стереотипів у всіх сферах та на різних рівнях суспільства. Особлива увага приділяється зміцненню нормативно-правового базису для забезпечення рівних прав і можливостей для всіх громадян, незалежно від їхньої гендерної приналежності.

Якщо говорити про міжнародну гендерну політику, то вона на законодавчому рівні орієнтована на досягнення рівноправ'я в суспільстві та подолання будь-яких форм дискримінації, зокрема за ознакою статі. Міжнародні стандарти повинні стати ключовою частиною подальшої модернізації законодавства в Україні. Це важливий крок у напрямку гармонізації правових норм із міжнародними стандартами. Реалізація цього задуму відобразить відданість принципам справедливості та рівних можливостей для всіх громадян, забезпечуючи відповідність національного законодавства найсучаснішим міжнародним стандартам у цій сфері.

Впровадження універсальних норм забезпечення рівних можливостей для обох статей є важливим завданням для багатьох міжнародних організацій. Організація Об'єднаних Націй (ООН) ухвалила низку міжнародно-правових угод, які стосуються конкретних прав жінок. Це, по-перше, Загальна декларація прав людини, яка була створена в 1948 році, Конвенція про політичні права жінок, яка була ухвалена у 1952 році. На значну увагу заслуговує Конвенція про громадянство одруженої жінки 1957 року та Конвенція про згоду на вступ у шлюб, мінімальний шлюбний вік і реєстрацію шлюбів, що була ухвалена в 1962 році, а також Рекомендація до неї 1965 року. Не варто забувати Декларацію про захист жінок і дітей у надзвичайних обставинах і в період збройних конфліктів 1974 року та Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок 1979 року.

Неабиякого розголосу набула Декларація про викорінення насилля щодо жінок 1993 року. Також вагоме значення мала Пекінська Платформа Дій та Пекінська декларація 1995 року, а також Декларація тисячоліття ООН 2000 року та Цілі сталого розвитку 2016–2030.

На особливу увагу серед цих міжнародних документів заслуговує Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок – це перша міжнародна угода, ухвалена Генеральною Асамблеєю ООН у 1979 році, яка включає в себе комплекс зобов'язань для країн, з метою гарантування та захисту рівних прав для жінок та чоловіків у різноманітних сферах життя: освіти, праці, здоров'я та сім'ї [5]. Дану конвенцію ратифікували 192 країни. Україна ратифікувала її в грудні 1980 року.

Позитивний вплив Конвенції проявляється в тому, що країни, керуючись її принципами, вдосконалюють внутрішнє законодавство щодо захисту прав жінок, а також підтримують жертв насильства, належним чином караючи злочинців і зменшуючи рівень безкарності за подібні злочини.

У 1999 році до Конвенції також було ухвалено Факультативний протокол, що є додатковою угодою, яка надає можливість подання індивідуальних скарг до Комітету ООН з ліквідації дискримінації жінок. Факультативний протокол був ратифікований Україною в червні 2003 року.

Україна, ратифікувавши конвенцію відповідно до статті 18, зобов'язала себе надавати періодичні звіти щодо виконання положень Конвенції. «У Женеві 18–19 жовтня 2022 року відбулася 83-тя сесія Комітету ООН з ліквідації усіх форм дискримінації щодо жінок, на якій було розглянуто захист останньої дев'ятої доповіді України про виконання Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок» [12]. Також Україна надавала й інші звіти. Під час 15-ї сесії Комітету, яка проходила з 15 січня по 2 лютого 1996 року, Україна представила Третю періодичну доповідь. Під час 27-ї сесії Комітету в червні 2002 року були

представлені об'єднані Четверта та П'ята періодичні доповіді, під час 45-ї сесії Комітету в січні 2010 року – Шосту та Сьому доповіді. Під час 66-ї сесії в 2017 році була захищена Восьма періодична доповідь.

Визначальним етапом міжнародної діяльності в сфері розвитку стандартів гендерної рівності стала Четверта всесвітня конференція щодо становища жінок, яка пройшла в Пекіні у вересні 1995 року. Це наймасштабніше зібрання різноманітних організацій, враховуючи представників зі 189 країн.

На конференції було ухвалено історичні документи – Пекінську декларацію та Платформу дій, розроблено рекомендації для країн-членів ООН щодо досягнення рівного представництва жінок і чоловіків в органах державної влади, використовуючи, за необхідності, систему квот.

Одночасно Платформа дій розглянула концепцію розширення прав та можливостей жінок у контексті досягнення рівноправ'я між статями. Платформа конкретизувала дії та кроки урядів і громадських структур та запровадила поняття «гендерної рівності». У Платформі дій було виокремлено 12 напрямів діяльності щодо становища жінок: «жінки і бідність; освіта і професійна підготовка жінок; жінки та охорона здоров'я; насильство щодо жінок; жінки і збройні конфлікти; жінки й економіка; участь жінок у роботі директивних органів і в процесі прийняття рішень; інституційні механізми покращення становища жінок; права жінок; жінки і засоби масової інформації; жінки і навколишнє середовище; жінки – діти» [10].

Україна разом із іншими країнами-членами ООН приєдналася до ряду документів, що стосуються Пекінської конференції. Згідно з Пекінською Платформою дій, права жінок – складова загальних прав людини. Крім того, учасники конференції визначили конкретні заходи для забезпечення виконання цих прав щодо розвитку політики та практики, спрямованих на досягнення рівноправ'я та захист жіночих прав у всіх сферах суспільства.

Після ухвалення Декларації тисячоліття у 2000 році на Саміті тисячоліття, гендерна проблематика стала невід'ємною частиною Цілей розвитку тисячоліття ООН. Декларація тисячоліття визначила вісім міжнародних цілей розвитку, досягнути яких зобов'язалися 193 держави-учасниці ООН до 2015 року. На 70-й сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку у вересні 2015 року відбувся Саміт, присвячений ухваленню Порядку денного на період після 2015 року, що отримав назву «Порядок денний для сталого розвитку – 2030».

«Перетворення нашого світу: Порядок денний в області сталого розвитку на період до 2030 року» – Резолюція Генеральної Асамблеї ООН, що визначає новий стратегічний план спрямованості світу на шлях сталого та життєздатного розвитку. «Порядок денний для сталого розвитку – 2030» визнає важливість прав людини у процесі розвитку, підкреслює, що гендерна рівність є ключовою складовою досягнення Цілей сталого розвитку. Особливий акцент робиться на вирішенні проблеми нерівності. «Порядок денний» спрямований на реалізацію прав людини, досягнення гендерної рівності та розширення прав і можливостей всіх жінок і дівчат» [11]. У Національному плані дій «Цілей сталого розвитку України» гендерна рівність була врахована у 10-ти із 17-ти загальних цілей, 25-ти із 86-ти конкретних завдань та в 45-ти зі 172-ох індикаторів.

Наша держава також ратифікувала значну кількість конвенцій Міжнародної організації праці, чим зобов'язалася упорядкувати національне законодавство з положеннями конвенцій. Крім того, Україна періодично звітує перед Міжнародною організацією праці щодо впровадження положень у національне законодавство і практику. Конвенції, більшою мірою спрямовані на сприяння гендерної рівності в галузі праці. Серед них Конвенція про рівне винагородження чоловіків і жінок, за працю рівної цінності № 100, 1951 року, яку Україна ратифікувала в 1956 році і де «було визначено принцип однакової оплати праці без дискримінації за ознакою статі» [7]. Конвенція про охорону материнства № 103, ратифікована у 1956 році. «Надавала право на відпустки жінкам у зв'язку з вагітністю та пологами» [9]. Конвенція № 111 «Про дискримінацію в галузі праці та занять» 1958 року, ратифікованої Україною в 1961 році. «Дана Конвенція захищає права жінок, забезпечуючи їм рівний доступ до професійної освіти в будь-якій сфері зайнятості, а також гарантуючи рівні умови праці та відповідну оплату» [6]. Конвенція про рівне ставлення й рівні можливості для трудящих чоловіків і жінок: трудящі з сімейними обов'язками № 156, 1981 року, ратифікована Україною в 2000 році. Вона «визначає, що особи, які мають сімейні обов'язки і бажають або вже здійснюють оплачувану працю, мають право на це без будь-якої дискримінації. Крім того, Конвенція сприяє гармонійному поєднанню професійних та сімейних обов'язків» [8].

Принцип рівності досить ґрунтовно утвердила Хартія основних прав Європейського Союзу. У статті 21, яка забороняє «будь-яку дискримінацію за будь-якою ознакою, зокрема такою, як стать, раса, колір шкіри, етнічне або соціальне положення, генетичні характеристики, мова, релігія або переконання, політичні або будь-які інші погляди, приналежність до національної меншини, майновий стан, народження, непрацездатність, вік або сексуальна орієнтація» [12]. А також у статті 23, яка «забезпечує рівність між чоловіками та жінками в усіх галузях працевлаштування, роботи та винагороди за працю» [12]. Принцип неприпустимості дискримінації – фундаментальний принцип основних прав особистості. Цей принцип покликаний гарантувати рівні права та можливості для чоловіків та жінок, дотримуючись справедливості та гуманності.

Крім того, у 2006 році Радою європейських муніципалітетів і регіонів була впроваджена Європейська хартія рівності жінок і чоловіків у житті місцевих громад [1]. Цей важливий документ отримав підтримку Європейської комісії. Мета хартії полягає в тому, щоб закликати органи місцевого самоврядування взяти на себе зобов'язання використовувати існуючі повноваження для забезпечення рівності серед своїх громадян, що сприятиме створенню справедливого та рівноправного суспільства на місцевому рівні.

Було обгрунтовано шість принципів Хартії, серед яких: «1. Рівність жінок і чоловіків – фундаментальне право. 2. Для забезпечення рівності жінок і чоловіків необхідно боротися проти різноманітних форм дискримінації та зневаги. 3. Збалансована участь жінок і чоловіків у прийнятті рішень – передумова демократичного суспільства. 4. Досягнення рівності між жінками і чоловіками шляхом викорінення стереотипів. 5. Для досягнення рівності жінок і чоловіків необхідно інтегрувати гендерну перспективу до усіх видів діяльності місцевих і регіональних органів самоврядування. 6. Плани дій і програми з належним фінансуванням – необхідні інструментами для досягнення рівності жінок і чоловіків» [1].

Підсилення реалізації принципів гендерної рівності було здійснено шляхом створення Європейського інституту з питань гендерної рівності в 2006 році, завдання якого – інтеграція принципів рівності в політику Європейського Союзу, а також подолання дискримінації за статевою ознакою та підвищення громадянської свідомості.

Вагомий вплив на розвиток європейського та міжнародного права у сфері гендерної рівності мала Стамбульська конвенція. У 2011 році в Туреччині була ухвалена Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами. Цей міжнародний правовий документ має на меті забезпечити ефективний захист жінок від усіх форм насильства. Конвенція визначає насильство стосовно жінок порушенням прав людини та закликає держав-учасниць приймати необхідні заходи для запобігання, припинення та покарання таких дій. Стамбульська конвенція визнає, що насильство стосовно жінок є проявом дискримінації та порушенням принципу рівності. Прийняття Стамбульської конвенції – важливий крок у зміцненні правового захисту жінок від насильства в Європі та в інших країнах, які приєдналися до цього міжнародного документа.

Україна підписала Конвенцію 7 листопада 2011 року, а ратифікувала її 20 червня 2022 року, ухваливши Закон України № 2319-IX «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами» [4]. «До ратифікації Стамбульської Конвенції в Україні було прийнято низку нормативних актів щодо запобігання насильству жінок та домашньому насильству. Основними з яких є Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII «Про запобігання та протидію домашньому насильству»; Закон України від 08.09.2005 № 2866-IV «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків»; Закон України від 06.09.2012 № 5207-VI «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» [13].

На даний момент існує система адміністративної та кримінальної відповідальності за прояви домашнього насильства. Крім того, впроваджена спеціальна програма заходів для запобігання домашньому насильству, яка включає в себе можливість введення термінового заборонного припису щодо особи, яка вчинила насильство, а також обмежувального припису щодо неї. Започаткування кримінального провадження у випадках домашнього насильства або насильства за ознакою статі надає підставу для введення людини, яка вчинила насильство, в профілактичний облік, проведення з нею профілактичної роботи та здійснення контролю над її поведінкою з метою уникнення повторних випадків домашнього насильства.

На сучасному етапі Україна проводить ряд заходів із подолання гендерних стереотипів у всіх сферах та на всіх рівнях життєдіяльності. У жовтні 2020 року уряд країни ухвалив рішення щодо схвалення Національного плану дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» на період до 2025 року [14]. Цей план був розроблений Міністерством соціальної політики спільно з центральними та місцевими органами виконавчої влади, міжнародними партнерами та 18 громадськими організаціями. Резолюція 1325 закликає забезпечити активну участь представниць жіночої статі на всіх рівнях у прийнятті рішень як у внутрішніх, так і у міжнародних структурах, а також у механізмах протидії, управління та врегулювання конфліктів.

Україна ухвалила значну кількість інших міжнародних угод, спрямованих на забезпечення рівних прав і можливостей для обох статей. Серед них – Підсумковий документ спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН «Жінки у 2000 році: рівність між жінками і чоловіками. Розвиток і мир у XXI столітті», Стратегія гендерної рівності Ради Європи на 2018–2023 роки та інші важливі документи, що визначають шляхи досягнення рівності в усіх сферах суспільства.

У 2012 році було ухвалено Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», який, зокрема, забороняє будь-яку форму дискримінації, включаючи ту, яка ґрунтується на статевій приналежності [3].

Також Україна прийняла Стратегію гендерної рівності на 2021–2023 роки, розроблену Міністерством розвитку громад та територій. Цей ключовий стратегічний документ орієнтований на всебічне впровадження гендерного підходу у процес створення та реалізації державної політики. Його «мета

полягає в тому, щоб систематично враховувати гендерні аспекти при формуванні та впровадженні стратегій та заходів на рівні держави. Передбачається включення гендерного компонента в бюджетний процес, а також урахування гендерного та правозахисного підходу під час розробки програмних документів. Особливий акцент робиться на процесах, які входять у компетенцію Міністерства розвитку громад та територій» [15].

У 2022 році була затверджена Державна стратегія, спрямована на гармонізацію прав і можливостей для жінок і чоловіків до 2030 року. Цей всебічний стратегічний документ визначає основні напрями дій для центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та підприємств з метою зменшення гендерної нерівності в усіх аспектах суспільного життя. Ця стратегія призначена для створення більш справедливого середовища, де кожна особистість, незалежно від статі, може реалізувати власний потенціал.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Результати проведеного дослідження вказують на значний прогрес України в подоланні різних форм гендерної дискримінації. Країна ратифікувала значну кількість міжнародних конвенцій та декларацій, спрямованих на гарантування рівних прав і можливостей для чоловіків і жінок, а також продовжує роботу над створенням нових законопроектів щодо боротьби з гендерною дискримінацією та утвердженням гендерної рівності. Ратифікація Україною ключових міжнародних конвенцій стала правовою основою для інтеграції міжнародних стандартів, зокрема принципу недискримінації, у внутрішнє законодавство держави. Інтеграція в європейські й світові стандарти сприятиме утвердженню української держави в Європі та світі.

На сучасному етапі Україна активно впроваджує заходи з усунення гендерних стереотипів у всіх сферах та на різних рівнях суспільства.

Перспективи подальшого наукового дослідження.

Не зважаючи на вже вчинені кроки для подолання гендерної нерівності на законодавчому рівні, в українському суспільстві існує потреба в подальших активних діях:

- пошук інструментів для усунення проявів дискримінації за ознакою статі на законодавчому рівні;
- вивчення та залучення найкращих законодавчих європейських практик;
- аналіз гендерної проблематики в контексті сучасних глобалізаційних процесів;
- осмислення широкого спектра міждисциплінарних досліджень гендерної проблематики.

Список використаної літератури:

1. Європейська хартія рівності жінок і чоловіків у житті місцевих громад [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ips.ligazakon.net/document/MU06302>.
2. Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text>.
3. Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17#Text>.
4. Закон України «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2319-20#>.
5. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_207#Text.
6. Конвенція про дискримінацію в галузі праці та занять № 111 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_161#Text.
7. Конвенція «Про рівне винагородження чоловіків і жінок за працю рівної цінності» № 100 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_002#Text.
8. Конвенція про рівне ставлення й рівні можливості для трудящих чоловіків і жінок: трудящі із сімейними обов'язками № 156 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_010#Text.
9. Конвенція про охорону материнства № 103 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_122#Text.
10. Пекінська декларація [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_507#Text.
11. Перетворення нашого світу: Порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.undp.org/uk/ukraine/publications>.
12. Хартія Європейського Союзу про основоположні права [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://stsaltiv.gov.ua/storage/documents/documents/2339fdcd25bc0ea76f634051422cf80f.pdf>.
13. Сутність Стамбульської конвенції та Закон України про ратифікацію [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://jurliga.ligazakon.net/analitics/212514_ukrana-ratifikuvala-stambulsku-konventsuyu-shcho-zmnitsya.
14. Резолюція Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://nssu.gov.ua/genderna-rivnist/rezolyuciya-radi-bezpeki-oon-1325>.
15. У Мінрегіоні затвердили Стратегію гендерної рівності на 2021–2023 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.minregion.gov.ua/press/news/u-minregioni-zatverdyly-strategiyu-gendernoyi-rivnosti-na-2021-2023-roky/>.

16. Урядова делегація України взяла участь у захисті дев'ятої періодичної доповіді України про виконання Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок / Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/news/uriadova-delehatsiia-ukrainy-vziala-uchast-u-zakhysti-deviatoi-periodychnoi-dopovidi-ukrainy-pro-vykonannia-konventsii-onn-pro-likvidatsiiu-vsikh-form-dyskryminatsii-shchodo-zhinok>.

References:

1. *Yevropeiska khartiia rivnosti zhinok i cholovikiv u zhytti mistsevykh hromad*, [Online], available at: <https://ips.ligazakon.net/document/MU06302>
2. *Zakon Ukrainy «Pro zabezpechennia rivnykh prav ta mozhlyvostei zhinok i cholovikiv»*, [Online], available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text>
3. *Zakon Ukrainy «Pro zasady zapobihannia ta protydivi dyskryminatsii v Ukraini»*, [Online], available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17#Text>
4. *Zakon Ukrainy «Pro ratyfikatsiiu Konventsii Rady Yevropy pro zapobihannia nasyilstvu stosovno zhinok i domashnomu nasyilstvu ta borotbu iz tsymy yavyshechamy»*, [Online], available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2319-20#>
5. *Konventsiiia Orhanizatsii Obiednanykh Natsii pro likvidatsiiu vsikh form dyskryminatsii shchodo zhinok*, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_207#Text
6. *Konventsiiia pro dyskryminatsiiu v haluzi pratsi ta zaniat*, No. 111, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_161#Text
7. *Konventsiiia «Pro rivne vynahorodzhennia cholovikiv i zhinok za pratsiu rivnoi tsinnosti»*, No. 100, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_002#Text
8. *Konventsiiia pro rivne stavlennia y rivni mozhlyvosti dlia trudiashchykh cholovikiv i zhinok: trudiashchi iz simeinymy oboviazkamy*, No. 156, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_010#Text
9. *Konventsiiia pro okhoronu materynstva*, No. 103, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_122#Text
10. *Pekinska deklaratsiia*, [Online], available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_507#Text
11. *Peretvorennia nashoho svitu: Poriadok denni u sferi staloho rozvytku do 2030 roku*, [Online], available at: <https://www.undp.org/ukraine/publications>
12. *Khartiia Yevropeiskoho Soiuzu pro osnovopolozhni prava*, [Online], available at: <https://stsaltiv.gov.ua/storage/documents/documents/2339fdcd25bc0ea76f634051422cf80f.pdf>
13. *Sumist Stambulskoi konventsii ta Zakon Ukrainy pro ratyfikatsiiu*, [Online], available at: https://jurliga.ligazakon.net/analytics/212514_ukrana-ratifkuvava-stambulsku-konventsyu-shcho-zmnitsya
14. *Rezoliutsiia Rady Bezpeky OON 1325 «Zhinky, myr, bezpeka»*, [Online], available at: <https://nssu.gov.ua/gendernarivnist/rezolyuciya-radi-bezpeki-onn-1325>
15. *U Minrehioni zatverdily Stratehiu hendernoi rivnosti na 2021–2023 roky*, [Online], available at: <https://www.minregion.gov.ua/press/news/u-minregioni-zatverdily-strategiyu-gendernoyi-rivnosti-na-2021-2023-roky/>
16. *Uriadovy portal, «Uriadova delehatsiia Ukrainy vziala uchast u zakhysti deviatoi periodychnoi dopovidi Ukrainy pro vykonannia Konventsii OON pro likvidatsiiu vsikh form dyskryminatsii shchodo zhinok»*, [Online], available at: <https://www.kmu.gov.ua/news/uriadova-delehatsiia-ukrainy-vziala-uchast-u-zakhysti-deviatoi-periodychnoi-dopovidi-ukrainy-pro-vykonannia-konventsii-onn-pro-likvidatsiiu-vsikh-form-dyskryminatsii-shchodo-zhinok>

Lytvynchuk O.

Implementation of international standards on issues of gender equality in Ukrainian legislation

Abstract. The article justifies the fundamental aspects of the development of Ukrainian legislation on gender equality in the context of the implementation of international standards. It was noted that a component of the further modernization of the country's national legislation should be the constant adaptation of the regulatory and legal environment to modern challenges and needs of society. This involves not only the improvement of current legal acts, but also the introduction of new ones that will take into account modern socio-cultural transformations.

The activity of the leading international organizations on ensuring gender equality was analyzed. It was emphasized that the issue of developing international standards on gender equality is a rather complex and daunting task.

It is argued that the modernization of national legislation should contribute to the creation of a transparent, fair and adaptive legal environment that meets the needs of modern society and should become an important component of further modernization of the country's national legislation. On the basis of the conducted research, recommendations were developed regarding the practical implementation of international standards of gender equality into national legislation.

The research used the methods of induction and deduction, comparative method, historical, dialectical and logical methods.

Keywords: international legislation on gender issues; Ukrainian legislation on gender issues; gender equality; gender stereotypes; gender discrimination.